

Haab om, at dette vil blive Resultatet. — Det Forslag, jeg har tilladt mig at fremsætte, blev i sidste Møde indbegaaet paa en grundig og indgaaende Maade af den ærede Ordfører for Fleertallet, paa en langt mere grundig og indgaaende Maade end i det næstforegaaende Møde af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casse). Smedens flere ærede Talere have fundet det rigtigt, støttende sig til den forhøvedende Justitsministers Autoritet, at henholde sig til den formeentlig grundige Gjendrivelse, han gav af mit Forslag, har Ordføreren for Udvalgets Fleertal derimod fundet det rigtigere at gennemgaae det selvstændigt og at give en indgaaende Kritik deraf. Denne Kritik var efter min Overbeviisning ingenlunde i alle Stykker vel grundet, men den viste, at han havde sat sig ind i Sagen paa en saadan Maade, som en saa vigtig Sag kræver og fortjener det. Naar jeg nu skal tillade mig at indbegaae de Indvendinger, han har fremsat i saa Henseende, skal jeg gjøre det overmaade kort, idet jeg nemlig kan samle disse Indvendinger i to Hovedgrupper, nemlig for det Første den, at man skulde være overveieende betænkelig ved og kun meget sjældent gaae den Vej at indføre et fremmed Lands Lovgivning i et specielt Anliggende her i Landet, og for det Andet den, at den Lovgivning, som jeg har tilladt mig at foreslaae i denne Sag, ikke har fundet den Aerkjendelse paa det Sted, hvor den hører hjemme, som jeg antog, at den havde fundet. Hvad nu det første Punkt angaaer, da skal jeg give den Bemærkning, han fremsatte, forsaavidt dens Almindelighed angaaer, fuldstændigt Medhold; det vilde ikke være rigtigt, om man her i Landet søgte at indføre Institutioner, som vare eiendommelige for og havde udvillet sig i et andet Land, hvis Forhold vare forskjellige fra vore. Men jeg maa tillade mig at tilbagekalde i det ærede Things Erindring, at den norske og danske Lovgivning saa godt som i alle Stykker var fælles indtil for 50 Aar siden, og at hverken den ene eller den anden af dem er undergaaet Forandringer i denne Materie, før den nuværende Ordning i 1857 indførtes i Norge. Dette er efter min Mening ei talende Vidnesbyrd for, at Formodningen maa være for, at den Ordning, man har truffet i Norge,

ogsaa, da Forudsætningerne ere de samme, maa kunne passe her i Danmark. Ordføreren anførte, at denne Ordning havde overmaade vanskeligt ved at trænge igjennem i Norge; han viste, hvad der ogsaa stemmer med Sandheden, at man 3 Gange maatte vedtage Forslaget, før det erholdt Regjeringens Sanction; men naar den ærede Ordfører deraf vilde udlede, at Folkstemningen i Norge har været imod dette Forslag, er dette ganske forkeert. Dvertimod! den Omstændighed, at Stortinget mod Regjeringens Billie og Dnske stedse har fastholdt dette Forslag, hvergang det kom frem, og endelig brevet det igjennem, viser jo, at Tanken deri er sund, at den har Folkestemningen for sig, og at denne Folkestemning tilsidst har formaaet at overvinde Regjeringens Antipathi mod Forslaget. Heraf forklarer jeg ogsaa den forskjellige Relation, der gives af den Maade, hvorpaa Forslaget for Tiden opfattes i Norge, idet nemlig Regjeringen har indhentet Dplysning om Stemningen med Hensyn til denne Ordning fra den norske Regjering, og da ganske naturligt har faaet et Svar, som stemmede med den norske Regjeringens oprindelige Anskuelse med Hensyn til dette Forslag, medens jeg derimod har indhentet mine Dplysninger fra Mænd, der daglig have med Loven at gjøre, fra Justitsbetjente og Amtmænd i Norge, og alle disse Mænds Erklæringer gaae eenstemmig ud paa, at Loven findes god for Norges Vedkommende, at den hidtil ikke har medført noget som helst Tab for nogen Umyndig. Naar det fra disse Mænds Side er ytret, at Loven vilde være endnu bedre for Danmarks Vedkommende, saa ligger Grunden ganske simpelt deri, at den Ulempe, som findes i Norge, at Herrederne ere meget ubstrakte, og at det derfor er vanskeligt for Overformynderne at komme sammen og i Forening udføre de Forretninger, som Overformynderiet udkræver, ikke gjælder i Danmark, hvor Herrederne sjældent have en Udstrækning af over 3 a 4 Mil. Dette bringer mig ind paa en anden Indvending, som den ærede Ordfører gjorde mod mit Forslag, nemlig den, at det vilde være uheldigt at overføre til Landet Kjøbstædernes Overformynderiordning, fordi der paa Landet var lange Afstande, saaledes at de to Overformyndere ikke